

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2025, č. j. CPR-26196-2/ČJ-2025-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2025, č. j. CPR-26196-2/ČJ-2025-930310-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 18. 7. 2025, č. j. KRPA-227573-17/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba 12 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobci je vytýkán neoprávněný pobyt v období od 25. 6. 2025 do zahájení řízení, má za to, že je napadané rozhodnutí nepřiměřeně přísné, a tudíž porušující požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť v rámci úvahy stran přiměřenosti rozhodnutí je správní orgán povinen posuzovat mimo jiné závažnost protiprávního jednání cizince, kdy v případě žalobce bylo zjištěno, že se jedná o historicky první porušení zákona, kterého se na území České republiky (dále jen „ČR“) dopustil, přičemž nad ním vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. Toto jednání je natolik ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, že je možné působit mírnějším a výchovnějším způsobem, tj. cestou rozhodnutí dle § 50a zákona, potažmo cestou opatření na dobu 6 měsíců.
3. Doba nelegálního pobytu trvala relativně krátkou dobu, protože je asymetrické, aby bylo vůči žalobci působeno zákazem vstupu v rozsahu jednoho roku, když s policejním orgánem vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. Žalobce pochází z poměrně chudého státu, ke spáchání protiprávnosti jej dovedla tíživá osobní situace, nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Účastník je občanem Uzbekistánu, tj. poměrně zaostalé země, která v indexu HDI (Index lidského rozvoje) drží 102. místo, zatímco ČR se umístila na 28. místě. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je v běžném životě symbolizován tím, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje úsměvných 5 až 10 dolarů, proto jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Žalobce k nelegální práci dohnala zoufalá osobní situace, bylo již dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. V této souvislosti je třeba zmínit, že v důsledku toho, že účastníků domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii ČR. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost a dosud provedené úkony řízení pro něj byly dostatečným poučením. Žalobce se nachází ve věku, kdy jde předpokládat, že se poučí ze svého dřívějšího pochybení a dále se vyhne jakémukoliv porušování pobytových povinností, kdy věk žalobce, jeho dřívější bezproblémové chování, součinnost, doznání či nikterak dramaticky dlouhá doba protiprávního stavu nebyla v řízení dostatečně zohledněna, v čemž žalobce spatřuje porušení § 174a zákona.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
6. Dne 17. 7. 2025 byla provedena pobytová kontrola v Praze 6, kde byl kontrolován cizinec, který předložil cestovní doklad Uzbekistánu, ve kterém bylo otištěno vstupní razítko ze dne 20. 6. 2025, dále již neplatné polské krátkodobé vízum s dobou platnosti od 18. 6. 2025 do 7. 7. 2025 na 5 dní. Cizinec žádným jiným pobytovým či vízovým oprávněním nedisponoval.
7. Cizinec do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že dne 20. 6. 2025 přicestoval do K. V. a to na základě polského krátkodobého víza, jelikož si chtěl v ČR vydělat nějaké peníze. Na území ČR nemá žádný majetek, ekonomické vazby, dluhy ani pohledávky. V souvislosti s návratem do Uzbekistánu nemá žádnou překážku a vycestuje dobrovolně. V domovském státě má dům, ve kterém žije společně se svojí manželkou a 2 dětmi. Pracovní povolení nikdy neměl. Nezná adresu, na které v ČR pobývá, zdravotní pojištění sjednané nemá. Adresu pobytu nehlásil.
8. Prvostupňové rozhodnutí vycházelo ze zjištění, že cizinec pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn v době od 25. 6. 2025 do 17. 7. 2025, bylo aplikováno ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
9. V odvolání namítal nepřiměřenou přísnost opatření, rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť mu je ukládáno správní vyhoštění na dobu 1 roku, a to oproti neoprávněnému pobytu v rozsahu toliko 23 dnů. Po odhalení předmětné protiprávnosti však vzorně spolupracoval s policejním orgánem a přislíbil vycestování do domovského státu. Tuto situaci je možné vyřešit vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR.
10. Žalovaný konstatoval, že skutek samotný byl posouzen i vyhodnocen správně a že protiprávní jednání cizince spočívající v jeho neoprávněném pobytu na území ČR bez potřebného pobytového oprávnění bylo doloženo dostatečnými podklady. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu 12 měsíců pak odvolací orgán považuje za zcela adekvátní, když okolnosti projednávaného případu jakkoli výrazněji ve prospěch cizince nevyznívají a při naplnění skutkové podstaty definované ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců lze dobu správního vyhoštění stanovit až na 5 let, délka zákazu pobytu jeden rok je přiměřená.
11. Jako stěžejní námitku cizinec uvedl, že je rozhodnutí nepřiměřeně přísné, a to zejména s ohledem na to, že se jedná o jeho první pochybení a po jeho odhalení vzorně spolupracoval s policií. Odvolací orgán uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění je zákonným opatřením na úseku pobytu cizinců, jehož účelem je vynucení dodržování zákonného režimu pobytu na území ČR a ochrana veřejného pořádku, bezpečnosti státu,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

trhu práce a dalších chráněných hodnot. Z ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že v případě naplnění tam uvedených podmínek je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, přičemž při jeho uložení musí současně posoudit i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle § 119a odst. 2 téhož zákona. V daném případě nebyla správním orgánem I. stupně shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Podmínkou postupu dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců je, aby byl cizinec držitelem pobytového oprávnění v jiném členském státě EU a smluvních státech, nebo nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, což není případ žalobce.

12. Žalovaný konstatoval, že v daném případě nebyly zjištěny žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by svědčily o nepřiměřeném zásahu do práv cizince. Cizinec na území ČR nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde rodinné zázemí, ani jiný významný osobní nebo sociální ukotvující prvek, jehož narušení by činilo vyhoštění nepřiměřeným. Naopak v domovském státě má cizinec veškeré své rodinné příslušníky (manželku a dvě děti). Zpětná integrace cizince je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval za prací a získáním finančních prostředků, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.
13. Skutečnost, že se jedná o první protiprávní jednání, sice může být obecně považována za polehčující okolnost, nicméně sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Cizinec se dopustil porušení pobytového režimu na území členských států EU. V průběhu tohoto období nedisponoval žádným vízem ani jiným pobytovým oprávněním, přičemž bylo prokázáno, že od 25. 6. 2025 pobýval na území neoprávněně.
14. Cizinec v rámci protokolu a odvolání uvedl, že vycestuje dobrovolně zpět do domovské země, ale z aktuální lustrace v evidencích Police ČR k vycestování nedošlo, čímž se jeho dřívější deklarace spolupráce ukázala jako účelová a nevěrohodná. Dále cizinec nenahlásil adresu pobytu, čímž opětovně porušil své zákonné povinnosti. V neposlední řadě je nutno uvést, že pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, je možné se domnívat, že by cizinec i nadále pokračoval ve svém neoprávněném pobytu. Správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zohlednil jak polehčující okolnosti (spolupráce), tak dobu neoprávněného pobytu na území. Na základě tohoto vyváženého hodnocení stanovil dobu vyhoštění v délce 12 měsíců, čili v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby, což je při možnosti uložení až 5 let zcela přiměřené a v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil, doplnil, že správní vyhoštění není sankcí, ale preventivním opatřením, které má zabránit tomu, aby cizinec, který se na území zdržoval v rozporu se zákonem, v tomto jednání pokračoval. Roční doba zákazu vstupu je v daném kontextu obvyklá a odpovídá závažnosti porušení, zejména délce neoprávněného pobytu a dalším přitěžujícím okolnostem. Ze všech těchto důvodů odvolací orgán konstatuje, že k žádnému porušení zásady zákonnosti ani zásady přiměřenosti nedošlo.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, neboť šlo o historicky první porušení zákona, šlo o exces, vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil že vycestuje, k porušení zákona jej dohnala tíživá osobní situace, žalobce poukázal na chudobu Uzbekistánu. Žalobce je ve věku, kdy lze předpokládat, že se poučí. Opatření je asymetrické vzhledem k délce nelegálního pobytu.
19. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
20. Správní orgány zohlednily délku nelegálního pobytu, nelegální pobyt byl odhalený až pobytovou kontrolou, žalobce svůj pobyt nenahlásil, jeho prohlášení, že dobrovolně

vycestuje se dosud nepotvrdilo, ve prospěch byla zohledněna jeho spolupráce. Skutečnost, že se jedná o první protiprávní jednání, sice může být obecně považována za polehčující okolnost, nicméně sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti opatření.

21. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost, na odůvodnění správních orgánů lze plně odkázat. Soud toliko dodává, že v projednávaném případě došlo ke zneužití polského pobytového oprávnění, když žalobce jej záměrně využil k vycestování do ČR, kde chtěl pracovat, ač k tomu od počátku neměl oprávnění. Jde o opatření spíše mírné, polehčující okolnosti v projednávaném případě nejsou takové váhy, aby odůvodnily kratší délku zákazu pobytu. Žalobní tvrzení o tíživé osobní situaci z obsahu správního spisu nevyplývá. Kratší délka nelegálního pobytu je pak důsledkem úspěšné pobytové kontroly, nikoliv výsledkem spolupráce žalobce. Ze znění zákona ani z dosavadní judikatury nevyplývá, že by počet měsíců doby zákazu pobytu měl odpovídat počtu měsíců nelegálního pobytu. Také je nutno konstatovat, že délka pobytu na území je pouze jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže jít o hledisko jediné, převažující a hodnocené izolovaně. Podstatná je individualizace délky zákazu pobytu a zohlednění okolností konkrétního případu, kdy nyní kromě samotné významné délky nelegálního pobytu přistoupily i další významné přitěžující okolnosti. Žalobce neměl sjednáno zdravotní pojištění, ani hlášený pobyt. Pokud jde o věk žalobce (37 let), soud neshledává tento věk významným faktorem při posuzování délky zákazu pobytu (ve prospěch žalobce), v tomto věku lze naopak předpokládat již určitou osobnostní vyzrálost a schopnost dohlédnout možných negativních důsledků pramenících z porušování právních předpisů.
22. V posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah.
23. Správní orgány zohlednily, že žalobce na území ČR nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde rodinné zázemí, ani jiný významný osobní nebo sociální ukotvující prvek, naopak v domovském státě má veškeré své rodinné příslušníky (manželku a dvě děti). Zpětná integrace cizince je významně ulehčena. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval za prací a získáním finančních prostředků, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.
24. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je v produktivním věku, na území domovského státu svou rodinu a zázemí. Žalobce cíleně zneužil polské krátkodobé vízum, které využil pro přicestování do ČR za účelem výkonu nelegální práce, byť doba nelegálního pobytu není nikterak dlouhá, nelegální pobyt byl odhalen až pobytovou kontrolou. Žalobce nemá sjednané zdravotní pojištění, na ČR nemá žádné vazby. Spolupráci žalobce se správními orgány za této situace nelze přeceňovat, stejně jako skutečnost, že se dříve jiné nelegální činnosti na území ČR během svého krátkého pobytu nedopouštěl. Nepřiměřenosti zásahu nenásvědčuje ani krátká doba pobytu na území ČR, cizinec přijel výlučně za výdělkem, žádné hlubší vazby zde nevybudoval. Vzhledem k závěru o přiměřenosti správního vyhoštění, nebylo na místě ukládat povinnost opustit území.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. listopadu 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně